

CHƯƠNG NĂM

BÍ MẬT THIẾT KY MINH

Long Vũ Điền và Tích Tích, Liên Liên chạy theo ra ngoài, nhìn xa xa thấy Yến Thanh chỉ còn là một điểm đen, nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hẳn.

Long Vũ Điền dậm chân kêu lên:

- Tiểu tử đó tự xem mình là thần tiên hay sao mà!... Lần đầu thoát chết là cái may không nhỏ, bây giờ muốn đi tự sát nên toan mạo hiểm như vậy đó!

Liên Liên mỉm cười:

- Long lão gia cho rằng y sẽ gặp hiểm nguy?

Long Vũ Điền hừ một tiếng:

- Sao lại không? Phải biết mỗi cá nhân trong Long Võ Tiêu Cục đều xục xạo khắp nơi tìm y đấy!

Liên Liên lắc đầu:

- Nhưng vị tất mỗi cá nhân đều có thể giết được y!

Long Vũ Điền trầm giọng:

- Đành vậy rồi, tuy nhiên số người đáng sợ không phải ít. Thập Kiệt chết hai còn tám, trong số tám người có cả người Cửu Lão Hội, mà hiện tại thì bất cứ người nào của Cửu Lão Hội cũng đều khả nghi hết. Bọn đó có khi nào buông tha cho y đâu! Ngoài ra còn có Mã Cảnh Long nữa!

Liên Liên thốt:

- Trừ khi Sử Kiếm Như bị Thiết Ky Minh mua chuộc thì thôi, chớ nếu không thì không có nguy hiểm gì cho y hết! Sử Kiếm Như tự lão thừa nhận là người của Cửu Lão Hội, song không hề tiết lộ thân phận của Yến gia. Hiện tại Yến gia vẫn được an toàn!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Tại hạ nghĩ rằng Mã Cảnh Long đã hiểu rồi. Bằng cớ là họ Mã bảo Trần Lượng ở tại nhà của Vương Thiếu Kỳ chờ y!

Liên Liên lắc đầu:

- Không phải vậy đâu, Trần Lượng chỉ nghe nói nghĩa phụ tôi muốn hội kiến tại đó với một nhân vật trọng yếu, song không biết rõ nhân vật đó là ai. Nếu biết được thì đối phương phải bố trí chặt chẽ hơn rồi có đâu quá lơ lửng gần như khinh thường vậy! Tôi cho rằng bất quá Yến gia chỉ bị nghi ngờ phần nào thôi chứ Mã Cảnh Long chưa tin quả quyết. Do đó tạm thời Yến gia vẫn được an toàn.

Long Vũ Điền trầm giọng:

- Vạn nhất Sử Kiếm Như bị bức bách phải quy phục Mã Cảnh Long, gia nhập Thiết Ky Minh?

Liên Liên đáp:

- Cũng có thể như vậy song là phần rất ít. Theo tôi thấy nếu lão Sử bị mua chuộc rồi thì đối phương phải đoán định nhân vật trọng yếu đến nhà Vương Thiếu Kỳ là Yến gia. Và trong trường hợp đó Mã Cảnh Long đã huy động toàn lực kéo đến đây mai phục nghiêm mật chứ khi nào lại sai phái một mình Trần Lượng đến hóa trang làm Vương Thiếu Kỳ chờ đón! Suy theo đó đủ biết thân phận của Yến gia chưa bị bại lộ!

Long Vũ Điền hỏi:

- Yến Thanh định đi đâu đó?

Liên Liên đáp:

- Có hai nơi đáng chú ý. Một là đến tìm Sử Kiếm Như đề cao cảnh giác của lão ấy. Hai là đi gặp Kim Tử Yến tìm hiểu thêm về Mã Cảnh Long.

Long Vũ Điền giục:

- Vậy thì chúng ta phải đi gấp theo y. Tại hạ thực sự lo lắng cho y vô cùng.

Liên Liên chớp mắt sáng ngời:

- Thế thì hay lắm! Chúng ta chia nhau mỗi người đi một nơi. Long lão gia đến tìm Sử Kiếm Như còn chị em tôi đến tìm Kim Tử Yến!

Long Vũ Điền kinh hãi:

- Yến Thanh dám đến tìm Kim Tử Yến sao? Chẳng lẽ y không biết nàng là con của Mã Cảnh Long?

Liên Liên đáp:

- Biết chứ! Bất quá Kim Tử Yến không bao giờ mưu hại y! Trước mặt Mã Bách Bình y xin cưới Kim Tử Yến kia mà! Thiếu nữ nào cũng xem trọng vị hôn phu hơn phụ mẫu thân sinh nữa đấy! Hà huống Kim Tử Yến với Mã Cảnh Long tiếng tuy là cha con song chỉ mới nhận nhìn nhau, cảm tình thiếu vắng do khoảng cách thời gian xa cách quá dài. Cha thì dửng dưng, con thì tôn kính hầu như lấy lệ.

Long Vũ Điền suy nghĩ một chút:

- Được! Chúng ta đi ngay.

OoO

Đúng như chỗ liệu của Hoa Liên Liên. Yến Thanh quả đi tìm Kim Tử Yến.

Khi chàng đến nhà nàng thì đêm xuống rất sâu rồi.

Kim Tử Yến còn thao thức.

Nhìn quanh quẩn không thấy bóng dáng một người nào, Yến Thanh lên lầu của nàng.

Kim Tử Yến nghe tiếng động giật mình, quay đầu lại trông thấy Yến Thanh mỉm cười thốt:

- Tôi biết thế nào công tử cũng đến!

Yến Thanh a lên một tiếng:

- Sao cô nương biết?

Kim Tử Yến đáp:

- Tuy gia gia giết Thiên Ma Lệnh Chủ, song khuynh đảo Thiên Ma Giáo công đầu vẫn là của công tử. Không có lý sau khi lập được kỳ công vĩ đại đó công tử lại thất tung!

Yến Thanh cười nhẹ:

- Tại hạ từng nói, nhúng tay vào vụ Thiên Ma Giáo là do cái hứng nhất thời, vì hứng mà làm chứ không phải vì danh thì làm gì có vấn đề đề cập công lao với ai chứ! Việc xong rồi là tại hạ rút đi, không muốn êm thấm cũng phải êm thấm?

Kim Tử Yến lại cười:

- Tôi biết công tử bản chất là vậy đó cho nên tôi một mình ở đây chờ công tử trở lại. Nay Yến Thanh! Yến Thanh bảo rằng muốn cưới tôi làm vợ phải không? Đừng quên câu đó nhé?

Yến Thanh lắc đầu:

- Quên làm sao được cô nương? Nếu đã quên thì tại hạ không trở lại đây tìm cô nương? Bất quá tại hạ thận trọng xin cô nương hãy nghĩ lại thật kỹ. Ngày trước khác, ngày nay khác. Ngày trước cô nương chưa rõ lai lịch mình cầm như xuất thân từ chỗ âm u tăm tối. Ngày nay cô nương trở thành ái nữ của một bậc danh vọng lớn, cô nương có còn giữ nguyên ý nguyện sống chung với một lãng tử chăng?

Kim Tử Yên trầm buồn gương mặt:

- Sao công tử nói thế? Công tử hẳn thừa hiểu con người của tôi như thế nào chứ! Có bao giờ tôi tha thiết đến phù danh bạc lợi? Gia gia tôi bảo tôi dọn về nhà họ Mã ở. Tôi cự tuyệt!

Yến Thanh chớp mắt:

- Tại sao?

Kim Tử Yến đáp:

- Chẳng tại sao cả. Tôi đã chán cái náo nhiệt giang hồ rồi. Ngày này qua ngày khác, năm nọ đến năm kia quanh mình chỉ thấy toàn là những tấn kịch đoạt lợi tranh dành. Riêng gia phụ và gia huynh thì lại hăng say cực độ, họ chuẩn bị tiếp thu thế lực của Thiên Ma Giáo. Họ công khai thành lập một hệ phái riêng biệt. Trong con mắt của hào kiệt bốn phương gia phụ hiện tại là một bậc đáng tôn kính nhất đời, người ta sẵn sàng thừa nhận lão nhân gia là minh chủ một phương trời.

Yến Thanh mỉm cười:

- Như vậy là hay chứ có gì đâu mà cô nương bi thảm. Chính Bách Bình huynh từng nuôi mộng như thế mà! Cơ hội đến thì y đâu có thể bỏ qua! Hà huống Thiên Ma Giáo tan vỡ giáo đồ tản mác khắp nơi sẽ gây hại cho dân lành. Gom chúng lại một chỗ đặt chúng trong vòng kỷ luật, khống chế chúng đó là một việc làm rất hữu ích cô nương ạ!

Kim Tử Yến cười khổ:

- Công tử nói dễ nghe quá! Liễu Hạo Sanh sẽ là người thứ nhất phản đối, nghe đâu y đang chuẩn bị tổ chức một minh hội lấy tên là Thiết Ky Minh chống đối gia phụ.

Yến Thanh giật mình:

- Cô nương nói cai chi? Liễu Hạo Sanh tổ chức Thiết Ky Minh?

Kim Tử Yến gật đầu:

- Phải! Long Võ Tiêu Cục bày tiệc ăn mừng thành công mỹ mãn y không tham dự. Cứ theo tin tức do gia huynh tiếp nhận thì y quyết tâm lập nghiệp lớn tại Trung Nguyên.

Yến Thanh cau mày:

- Tại sao y chọn cái danh xưng như vậy?

Kim Tử Yến tiếp:

- Y là thủ lĩnh giới lục lâm vùng Quan Ngoại. Tổng đầu lĩnh trong Mã Tặc Bang. Cái tên Mã Tặc Bang không thể dùng được nữa nên y phải đặt một cái tên mới là Thiết Ky Minh đó.

Yến Thanh hỏi gấp:

- Tin tức đó có xác thực chăng?

Kim Tử Yến đáp:

- Chính gia huynh tuyên bố như vậy giữa tiệc mừng. Đại khái thì không sai sự thật đâu. Nghe nói y cũng có y thu dụng dư đảng Thiên Ma Giáo làm hậu thuẫn.

Yến Thanh trầm ngâm một lúc lâu.

Sau cùng chàng hỏi:

- Lĩnh tôn có thái độ như thế nào?

Kim Tử Yến thốt:

- Gia phụ nghĩ rằng nếu để cho y đắc thế thì trong tương lai rồi đây giang hồ sẽ phải trải qua nhiều cơn khốn khổ. Thiên Ma Giáo tan vỡ song họa hoạn vẫn còn, bất quá là một cuộc chuyển tay, một cách chuyển tiếp. Cho nên lão nhân gia chủ trương chống đối lại Liễu Hạo Sanh, đồng thời gia phụ cũng tìm cách tiếp thu dư lực Thiên Ma Giáo. Ngoài ra lão nhân gia còn kêu gọi võ lâm Trung Thổ giúp sức.

Yến Thanh cười nhẹ:

- Có địa lợi, nắm nhân hòa lĩnh tôn dễ dàng đánh bại Liễu Hạo Sanh!

Kim Tử Yến lắc đầu:

- Không hẳn vậy đâu, Yến công tử! Sử Kiếm Như đã thừa nhận là người của Cửu Lão Hội, lão ta không biểu lộ một thái độ nào rõ rệt, hoặc giúp đỡ, hoặc phản đối. Lão hiện tại giữ thế trung lập giữa hai phe, không ngã về phe nào. Còn Đinh Hoàng và Tiết Y thì nói có là quá già muốn thoái xuất giang hồ. Gia phụ cố thuyết phục cho họ lưu lại nhưng họ khư khư giữ ý muốn đó. Mất mấy tay đó rồi lực lượng của gia phụ giảm sút quan trọng!

Yến Thanh hỏi:

- Còn các người khác?

Kim Tử Yến tiếp:

- Các người khác chưa tỏ rõ thái độ ra sao! Chỉ có Trần Lượng và Cửu Mai Phong nhiệt liệt tán đồng chủ trương của gia phụ. Gia huynh cho rằng Mạt Tạng và Liên Khiết Tâm am tường tình hình của Thiên Ma Giáo, nếu có hai người đó hỗ trợ giúp thì hay vô cùng, họ có nhiều hy vọng thu hút được đại bộ phận Thiên Ma Giáo. Do đó liền trong đêm tiệc mừng y dẫn trung nhân lên đường tìm hai vị ấy.

Yến Thanh lại hỏi:

- Bách Bình huynh biết họ ở đâu hay sao mà đi tìm?

Kim Tử Yến đáp:

- Nghĩa mẫu tôi bảo là bà biết nên bà cùng đi với gia huynh dẫn đường.

Rồi nàng tiếp luôn:

- Nghĩa mẫu tôi cũng đồng quan niệm với tôi, chán ngấy sinh hoạt giang hồ. Tôi không tưởng là phải về sống trong gia đình họ Mã nên đã quyết định xem bà như mẹ ruột. Từ nay tôi xưng hô bà ta là thân mẫu, hai tiếng nghĩa mẫu vừa thốt đó là để cho công tử đừng lầm lẫn thôi. Nếu tôi đề cập đến thân mẫu là tôi ám chỉ nghĩa mẫu đó.

Nàng thở dài tiếp:

- Chẳng biết tại sao thân mẫu tôi đổi ý, bà không còn chán cảnh giang hồ nữa, trái lại còn nhiệt tâm hơn lúc nào hết. Thành ra tôi bơ vơ! Công tử hãy dẫn tôi cùng đi khắp bốn phương trời ở đâu cũng được. Hiện tại không còn gì ràng buộc tôi nữa!

Yến Thanh cau mày:

- Lệnh tôn có bằng lòng không?

Kim Tử Yến khoát tay:

- Đừng quan tâm đến ông ấy! Ông ta đã thiếu trách nhiệm của một người cha đối với con cái thì quyền gì mà ông kiểm soát được hành động của tôi!

Yến Thanh cau mày:

- Tại vì cô nương thất lạc từ thuở nhỏ, lệnh tôn lại chẳng biết đâu mà tìm thì làm sao lệnh tôn tròn trách nhiệm được!

Kim Tử Yến hừ một tiếng:

- Dù ông ấy có tròn nhiệm vụ đi nữa cũng chẳng ích lợi gì bởi tôi nhận thấy ông ấy không có cảm tình với tôi chút nào. Giả như có thì tình cảm đó cũng bị danh lợi phủ mờ. Tóm lượt lại là ông lợi dụng tôi đó, công tử. Ông phân phó tôi khi nào gặp công tử thì phải tìm cách lôi cuốn công tử vào phe phái của ông. Ông bảo rằng có sự tiếp trợ của công tử thì ông thành công cái chắc. Cha con cách biệt nhau hai mươi năm trời lúc trùng phùng ông không mấy may vui vẻ, vừa gặp lại tôi ông có chương trình lợi dụng tôi liền. Có một người cha như thế đó thì không còn hơn! Cho nên tôi không khứng trở lại họ Mã, sống trong gia đình họ Mã. Hẳn là công tử không còn thắc mắc nữa về tôi.

Yến Thanh thở dài:

- Tử Yến! Tại hạ không thể mang Tử Yến theo mình!

Kim Tử Yến hấp tấp hỏi:

- Tại sao?

Rồi nàng van cầu:

- Đáp ứng đi công tử! Đừng bỏ rơi tôi, công tử!

Yến Thanh tiếp:

- Tại hạ biết lệnh huynh có ý muốn độc bá một phương trời, hùng tâm đó y nuôi dưỡng từ nhiều năm qua và y cũng có ý muốn lôi cuốn tại hạ về phe phái của y. Cho nên

sau khi Thiên Ma Lệnh Chủ bị tiêu diệt rồi tại hạ len lén ra đi êm thấm sợ y hay được lại ngăn trở phiền phức. Bây giờ hiểu ra Liễu Hạo Sanh định tự lập tại hạ càng bất tiện mang cô nương cùng đi.

Kim Tử Yến hỏi:

- Họ tranh giành ảnh hưởng với nhau thì cứ để họ mặc sức mà tranh giành, can gì đến chúng ta?

Yến Thanh cười khổ:

- Song phương cùng nhau tranh giành, cùng tìm cách lôi cuốn tại hạ, nếu tại hạ từ chối một bên thì bên đó sẽ tìm cách sát hại tại hạ bởi sợ bên kia lôi cuốn được. Tóm tắt nếu không lôi cuốn được tại hạ thì bên nào cũng có thể giết tại hạ được, họ không bao giờ để yên cho tại hạ bởi bên này sợ tại hạ ngã theo bên kia.

Kim Tử Yến hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ công tử sợ họ?

Yến Thanh lắc đầu:

- Sợ thì chẳng bao giờ tại hạ sợ, gặp Liễu Hạo Sanh tại hạ còn dễ dàng tự vệ, còn có thể giết y nếu cần. Nhưng nếu gặp lệnh tôn hay lệnh huynh chẳng lẽ tại hạ giết họ?

Kim Tử Yến cao giọng:

- Nếu họ quyết tâm sát hại công tử thì công tử cũng có quyền tự vệ chứ!

Yến Thanh cười khổ:

- Bây giờ thì có thể. Song sau khi dẫn cô nương cùng đi theo thì không được! Bởi tại hạ làm sao giết được cha và anh cô nương ngay trước mắt cô nương? Cô nương đâu thể bắt động nhìn tại hạ hạ thủ!

Kim Tử Yến lặng người một chút.

Lâu lắm nàng mới thốt:

- Tôi có thể nói với gia phụ là không bao giờ công tử theo về với ai. Tôi xin người bỏ qua cho, đừng tạo phiền phức cho công tử.

Yến Thanh gật đầu:

- Cô nương có thể bảo chứng với lệnh tôn, tại hạ không hề để Thiết Ky Minh lợi dụng!

Kim Tử Yến chớp mắt:

- Vậy là công tử đáp ứng cho tôi đi theo!

Yến Thanh đáp:

- Còn chờ xem lệnh tôn có chịu bỏ qua cuộc đeo đuổi theo tại hạ hay không mới được.

Kim Tử Yến giục:

- Chúng ta đi ngay bây giờ gặp gia phụ.

Yến Thanh lắc đầu:

- Cô nương đi một mình tốt hơn. Nếu cả hai chúng ta cùng đi vạn nhất lệnh tôn không bằng lòng thì chúng ta hết hy vọng ly khai!

Kim Tử Yến lắc đầu:

- Gia phụ không làm như vậy đâu! Gia phụ không thuộc mẫu người như công tử tưởng!

Yến Thanh cười khổ:

- Tại hạ ước mong lệnh tôn không đến nỗi quá hèn như thế! Nhưng có ai dám bảo chứng cho một việc chưa xảy ra và có nhiều hy vọng sẽ xảy ra? Trước kia tại hạ chỉ biết mỗi một Bách Bình huynh là có chí lớn. Bây giờ tại hạ lại biết thêm có lệnh tôn ở phía sau làm hậu thuẫn cho y. Cho nên tại hạ hoài nghi con người của lệnh tôn.

Kim Tử Yến nín lặng một lúc.

Rồi nàng hỏi:

- Thế chúng ta làm sao?

Yến Thanh hôn phớt qua làn tóc của nàng mỉm cười đáp:

- Hiện tại không ai bảo cô nương phải hành nghề ca kỹ nữa, thế cô nương cứ an tĩnh ở đây, đoạn tháng qua ngày. Thỉnh thoảng tiếp trợ lệnh tôn làm một việc gì đó.

Kim Tử Yến lắc đầu ngoay ngoay:

- Không đâu! Tôi không tiếp trợ ai hết, tôi đã chán ngấy lối sinh hoạt hỗn loạn của dĩ vãng rồi.

Yến Thanh cười khổ:

- Tại hạ tin rằng cô nương đã có quan niệm vững chắc về lẽ thị phi, tuy nhiên cô nương cũng nên thử nghiệm một phen nữa xem sao! Quả như lệnh tôn có lo lắng cho an ninh võ lâm thì cô nương cũng nên tìm cách tỏ lộ hiếu tâm với đáng sinh thành.

Kim Tử Yến lắc đầu:

- Khỏi phải thử nghiệm. Tôi biết cái tâm của ông ấy chỉ nghĩ đến quyền lợi cá nhân thôi!

Yến Thanh chớp mắt:

- Có sao đâu! Quyền lợi cá nhân có đầy đủ mới đem phân phối khắp người đời chứ? Con người không quyền, không thế phỏng có làm gì được ích lợi cho ai?

Kim Tử Yến nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi:

- Công tử có phải là người của Cửu Lão Hội chăng?

Yến Thanh hỏi lại:

- Tại sao đến lúc này rồi mà cô nương còn hỏi câu đó?

Kim Tử Yến đáp:

- Tại vì công tử nhiệt tâm quá!

Yến Thanh tiếp:

- Tuy là một lãng tử, tại hạ dù sao cũng là con nhà võ, con nhà võ có cái thiên chức của mình, tại hạ không thể bỏ quên cái thiên chức đó. Tại hạ không bao giờ cúi đầu trước kẻ ác, sợ thế lực của kẻ ác. Tại hạ không chấp nhận sự chung chạ với kẻ ác đó là tiêu chuẩn xử thế lập thân của tại hạ. Tuy nhiên, điều rõ rệt hơn hết là tại hạ không thuộc bất cứ bang

hội, môn phái nào bởi tại hạ là lăng tử, là người của trời mây trắng nước, sóng biển, núi rừng, không câu thúc. Quy luật, mạng lệnh là những thứ mà tại hạ rất cố kỵ.

Kim Tử Yến tặc lưỡi:

- Trong chiến dịch trừ diệt Thiên Ma Giáo có rất nhiều người của Cửu Lão Hội trợ giúp.

Yến Thanh đáp:

- Cửu Lão Hội thành lập với mục đích chống đối Thiên Ma Giáo, tại hạ chiến đấu với Thiên Ma Giáo tự nhiên Cửu Lão Hội trợ giúp.

Kim Tử Yến cãi:

- Không! Công tử đừng quên, khi tôi còn là chủ trì phân đàn Kim Lăng thì công tử bắt liên lạc với Sử Kiếm Như cùng một lúc với sự phát giác tổng đàn Thiên Ma Giáo. Công tử nhanh chân hơn tôi.

Yến Thanh cười nhẹ:

- Con người ai cũng có cái may, may sớm may muộn. Tại hạ gặp cái may sớm hơn cô nương thôi chứ có tài cán gì hơn ai? Còn như liên lạc Sử Kiếm Như thì không đúng lắm. Bất quá rời khỏi nhà họ Mạt ra tại hạ gặp bọn Sử Kiếm Như thôi. Họ Mạt và Sử Kiếm Như là lân cận nhau mà!

Kim Tử Yến thốt:

- Tôi hy vọng công tử nói thật! Chứ gia phụ thì rất mực chú ý đến người trong Cửu Lão Hội đó nhé! Sử Kiếm Như nghe gia phụ dự định tiếp thu dư đảng của Thiên Ma Giáo để xưng bá tại đất Giang Nam bèn phản đối liền bỏ tiệc đi với niềm căm phẫn.

Yến Thanh tiếp:

- Những việc đó không liên can gì đến tại hạ. Tuy nhiên đứng bên ngoài nhận xét tại hạ tự hỏi lực lượng của lệnh tôn có sánh được với Cửu Lão Hội chăng? Sau Thiên Ma Giáo hiện tại trên giang hồ Cửu Lão Hội là lực lượng lớn nhất.

Kim Tử Yến mỉm cười:

- Lực lượng Cửu Lão Hội đành là lớn mạnh thật, song sau chiến dịch Mạt Sâu Hồ đại bộ phận đã lộ liễu rồi, không còn đáng sợ nữa.

Yến Thanh hỏi:

- Lệnh tôn chuẩn bị đối phó với họ thế nào?

Kim Tử Yến thốt:

- Gia phụ chẳng có nói gì về việc đó. Song từ ngày biết được thái độ của Sử Kiếm Như và bọn hội, gia phụ bố trí cuộc giám thị quanh họ cực kỳ nghiêm mật. Nếu công tử là người trong Cửu Lão Hội thì đừng đến đó gặp họ. Nguy hiểm lắm.

Yến Thanh cười khổ:

Tại hạ tìm họ để làm gì chứ? Tránh họ còn mệt thay ai lại đi dẫn xác đến cho họ nắm đầu? Phải biết Thanh Bình Kiếm Sử Kiếm Như từng nhân danh là bằng hữu của gia sư, khuyến dụ tại hạ theo về với lão, tại hạ cự tuyệt. Tại hạ từ nay không dám công khai lộ diện nữa bởi cả ba phía Cửu Lão Hội, Thiết Kỳ Minh và lệnh tôn đều muốn lôi cuốn tại hạ.

Kim Tử Yến thoáng lộ vẻ hoan nghinh trong ánh mắt, thốt:

- Họ giành công tử là phải lắm! Bởi vì công tử bỗng dưng lại nổi bật như đầu tinh chói rạng khắp sông hồ...

Yến Thanh cười nhẹ:

- Cô nương quá khen! Bất quá tại hạ biết được một vài đường kiếm rồi gặp may mắn tạo được chút thắng lợi chứ tài năng có chi cao kỳ, đáng kêu hãnh đâu!

Kim Tử Yến lắc đầu:

- Kiếm pháp là một phương tiện phụ thuộc, có trí ứng biến mới đáng kể. Năng lực đó trên đời này chẳng có mấy tay sánh kịp công tử, cho nên ai cũng muốn chiếm công tử cho kỳ được!

Yến Thanh tiếp:

- Đối phó với Thiên Ma Giáo như tại hạ đã nói, nhân cái hứng nhất thời mà gây thị phi, rồi dây dưa mãi cho đến ngày chiến dịch Mạt Sầu Hồ mở màn. Tại hạ đã chán ghét bất cứ mọi cuộc tranh đấu nào nên dấn lòng từ nay đứng ngoài lề sinh hoạt của giang hồ. Chỉ đi tìm thú vui dành cho một lãng tử, không kém không hơn. Tuy nhiên thì tại hạ xin nói phòng một câu, nếu lệnh tôn hoạt động cho chính nghĩa thì tại hạ sẽ không nề hà gì sẵn sàng tiếp trợ trong phạm vi tài sức. Để sau đó tại hạ cùng cô nương nắm tay nhau đi dạo trên vạt nẻo đường đời.

Kim Tử Yến suy nghĩ một chút:

- Cũng được! Tôi xin nghe lời công tử theo dõi hoạt động của gia phụ một thời gian. Bất quá tôi không chịu về ở tại nhà họ Mã mà tôi cứ lưu lại tòa tiểu lâu này. Công tử muốn gặp tôi thì đến đây nhưng tốt hơn đến vào lúc ban đêm để tránh sự tình báo của các phe phái.

Dừng một chút nàng tiếp:

- Giả như công tử không tiện đến đây thì hãy sang bến Tân Hoài hỏi Mẫu Đơn Hồng. Nàng ấy là bạn thân của tôi đấy, mọi liên lạc giữa chúng ta có thể qua trung gian của nàng.

Cả hai chia tay nhau trong lưu luyến.

- Rồi khỏi tòa tử lâu của Kim Tử Yến, đi một quãng đường xa xa, Yến Thanh chợt quay đầu lại thấy có bóng người thấp thoáng phía hậu.

Biết là mình bị theo dõi, chàng bặm bụng cười thâm.

Chàng lờ đi, như chẳng hay biết chi, nhưng cố ý dẫn dụ người phía sau đi vào chỗ vắng vẻ hơn.

Đến một chiếc cầu đá chàng vọt nhanh qua cầu rồi tạt ngang qua một bên, chui xuống gầm cầu bám vào một cây đà.

Bọn theo dõi chàng vượt qua cây cầu, đi luôn.

Chúng gồm ba người thuộc Thập Cẩm Thập Thú trong Long Võ và Cảnh Thái hai tiêu cục.

Yến Thanh nhận diện được Bạch Nhạn Lâm Kỳ.

Còn hai người kia là Thanh Sư Dương Mãn và Cẩm Kê Đào Lập.

Yến Thanh biết chứ không quen.

Trông thấy Lâm Kỳ Yến Thanh còn hoài nghi hơn cha con họ Mã.

Mã Bách Bình từng cho chàng biết lúc xâm nhập tổng đàn Thiên Ma Giáo là y đã xử quyết Lâm Kỳ rồi.

Nhưng bây giờ Lâm Kỳ xuất hiện tại đây thì rõ ràng lời tố cáo đó do một dụng tâm bí ẩn.

Chàng nằm yên tại chỗ nhìn theo ba người đi tới, đi mãi một lúc rồi họ quay trở lại dừng chân nơi cầu.

Lâm Kỳ cần nhàn:

- Kỳ quái thật! Mới đó mà chúng ta chẳng thấy hấn ở đâu!

Đào Lập thốt:

- Hay là hấn rẻ vào con đường mòn, đường tắt nào đó?

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Không bao giờ có việc đó, quanh đây là cánh đồng trống trải, nếu hấn rẻ đi đâu thì chúng ta phải thấy. Trừ ra hấn mọc cánh như chim mà bay đi thì chúng ta mới chẳng phát hiện!

Đào Lập tiếp:

- Lâm huynh! Đáng lẽ chúng ta theo sát hơn, theo sát thì thấy hấn chạy về ngỏ nào!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Nếu theo sát hấn phát hiện ra chúng ta thì sao? Bằng vào công lực của ba chúng ta hiệp lại chắc gì thu thập được hấn. Này Đào Lập! Ta biết người muốn báo thù cho anh họ người là Đào Hoàng, song ít nhất người cũng phải biết tự lượng sức mình, có như vậy mới không nạp mạng một cách oan uổng.

Đào Lập bĩu môi:

- Ba người hiệp lại không hạ nổi hấn à?

Lâm Kỳ cười lạnh:

Tại tổng đàn cạnh Mạt Sâu Hồ chính lệnh chủ còn không hạ nổi hấn, ba chúng ta mà đáng kể gì! Thôi đi, đừng mơ mộng gì cả, cứ tìm ra tung tích hấn rồi mình phân nhau ai canh chừng cứ canh chừng, ai báo cáo với cục chủ cứ báo cáo. Tự nhiên cục chủ sẽ có cách đối phó với hấn.

Thanh Sư Dương Mạnh cất tiếng:

- Lâm huynh từ Thiên Ma Giáo chuyển sang có thể là không hiểu rành. Nếu cục chủ không cần mượn tay y để phá vỡ Thiên Ma Giáo thì hấn đã bỏ mạng từ lâu rồi đấy! Hiện tại cục chủ có ra lệnh gặp hấn tại đâu cứ giết tại đó. Ngoài ra bọn anh em tại hạ có cách chế ngự hấn, chỉ cần gặp hấn thôi, Lâm huynh cứ đứng bên ngoài mà xem anh em tại hạ lãnh phần thu thập hấn cho!

Lâm Kỳ trầm giọng:

- Cục chủ có bảo như vậy à! Không hấn là như vậy đâu. Ta có nghe cục chủ định gả con gái cho hấn cốt để lôi cuốn hấn kia mà!

Dương Mạnh xì lên một tiếng:

- Lâm huynh tưởng rằng cục chủ là Mã Cảnh Long hay sao chứ!

Lâm Kỳ trố mắt:

- Chẳng lẽ không phải vậy?

Dương Mạnh bật cười hắc hắc:

- Lâm Huynh sai quá xa! Sai hàng ngàn dặm vậy đó! Bất quá lão Mã khoác cái danh xưng vậy thôi, nhưng trên thực tế thì địa vị của lão còn thấp kém hơn địa vị con trai lão!

Lâm Kỳ giật mình lướt nữa:

- Thì ra cục chủ lại là một người khác nữa?

Dương Mạnh gật đầu:

- Phu nhân của thiếu cục chủ!

Lâm Kỳ kinh ngạc hơn hai lần trước:

- Phu nhân của thiếu cục chủ? Thiếu cục chủ lấy vợ từ lúc nào mà có phu nhân?

Dương Mạnh cười ranh mãnh:

- Lâm huynh còn mù mờ nhiều việc quá! Người chủ trì chân chánh ở phía sau chính là hai nữ nhân. Một là phu nhân thiếu cục chủ, một là đại thơ của phu nhân thiếu cục chủ, họ hiệp nhau nắm giữ quyền lãnh đạo. Thiên Ma Lệnh Chủ ngày trước do hai nữ nhân đó chủ trì mà có danh trên giang hồ. Đến khi đắc thế rồi lại muốn trở mặt với họ nên họ bèn tìm cách loại trừ. Nếu họ không có ý đó thì mười Yến Thanh cũng trở thành vô dụng trước Thiên Ma Giáo!

Đào Lập tiếp nối:

- Mã Bách Bình cũng là một tay đao để đấy, vừa nắm được tình yêu của em lại toan lật đổ người chị để nắm được trọn quyền hành động. Chẳng biết hắn nói sao mà nhị môn chủ lại nghe theo! Cũng may đại môn chủ tinh tế phát hiện được giả tâm của tiểu tử nên phá hỏng mưu mô của hắn từ trong trứng. Hiện tại thì đại môn chủ mạnh thế hơn rõ rệt. Nay Lâm huynh, tại hạ xem Lâm huynh cũng khá đẹp trai, sánh với bọn tại hạ Lâm huynh là tiên đồng còn bọn này là quỷ sứ, nếu được tiến cử cạnh đại môn chủ hẳn Lâm huynh được quý trọng lắm!

Lâm Kỳ ngơ ngác:

- Người nói gì? Ta chẳng hiểu mảy may!

Đào Lập tiếp:

- Bí mật! Hoàn toàn bí mật!

Hắn hỏi:

- Lâm huynh biết Thiên Ma Lệnh Chủ là ai chăng?

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Không! Lão Mã quất một ngọn roi lệnh chủ nát bấy đầu, cho đến bây giờ không ai biết Lệnh Chủ là ai vì chẳng nhận diện được!

Đào Lập mỉm cười:

- Có thể lão Mã đã nhận ra Lệnh Chủ! Không phải là nhận ra người mà nhận được ký hiệu Thiên Tàn Môn trên người của Lệnh Chủ!

Lâm Kỳ kêu lên:

- Người nói sao? Lệnh Chủ Thiên Ma xuất thân từ Thiên Tàn Môn?

Đào lập gật đầu:

- Phải! Thiên Tàn Môn! Một môn phái hai mươi năm trước từng làm mưa làm gió khắp giang hồ! Thiên Tàn Môn tựa hồ bị tiêu diệt sau ngày môn chủ là Bạch Vân Thâm bị Kinh Thiên Nhất Kiếm Hoa lão quỷ huy động các cao thủ khắp các đại môn phái bao vây sát hại. Thực ra Bạch Vân Thâm là tay cơ trí biết lo xa nên mấy năm trước khi chết đã cho thuộc hạ tạo cơ sở gây thực lực khắp nơi, âm thầm tổ chức một thối thân là Thiên Ma Giáo đó. Nhờ thế dù Thiên Tàn Môn bị tiêu diệt, Thiên Ma Giáo vẫn còn. Bất quá danh xưng thay đổi mà thôi. Người lãnh nhiệm vụ gây thế lực khắp nơi chính là Bạch Phúc!

Lâm Kỳ chớp mắt:

- Vậy ra Thiên Ma Lệnh Chủ chính là Bạch Phúc? Bạch Phúc chính là người bị Mã Cảnh Long sát tử?

Đào Lập gật đầu:

- Đúng vậy! Lúc Bạch Vân Thâm chết, hai vị môn chủ còn nhỏ do bốn vị trưởng lão đưa hai người đến một nơi bí mật huấn luyện võ công. Chín năm trước đây hai cung chủ thành nhân và thành tài. Bốn vị trưởng lão mới đưa đi tìm Bạch Phúc đòi lão ta trao trả quyền bính, Bạch Phúc không chịu. Vì thế lực của Bạch Phúc rất lớn mà bốn vị trưởng lão chưa có vây cánh đành nhượng bộ không dám chiến, chỉ cầu hòa âm thầm tuyển chọn nhân viên huấn luyện tại Thiên Tuyệt Cốc chuẩn bị lật đổ Bạch Phúc giành lại quyền bính. Chính lúc đó bọn tại hạ gia nhập hệ phái của hai môn chủ. Chắc Lâm huynh cũng gia nhập Thiên Ma Giáo vào thời kỳ đó nhưng được huấn luyện tại một nơi khác cho nên chúng ta không nhận được nhau. Bạch Phúc cũng mở một trường huấn luyện đào tạo thêm nhân viên phòng bị hai môn chủ quật ngược thế cờ.

Lâm Kỳ gật đầu:

- Phải! Nơi ta được huấn luyện rất bí mật ta cũng chẳng biết ở tại địa phương nào.

Đào Lập tiếp:

- Dù sao thì bọn tại hạ cũng được huấn luyện chu đáo hơn, tại hạ dám chắc Lâm Huynh kém bọn này đó.

Lâm Kỳ không phục thốt:

- Nếu thế chúng ta thử so tài xem sao! Ta thấy tại tiêu cục trong cuộc đấu hàng năm các người đều tầm cỡ giữa đám Thập kia mà! Nếu có sở năng sao không giở ra mà chiếm hạng!

Đào Lập mỉm cười:

- Bọn tại hạ được lệnh nhường các vị cho Bạch Phúc an tâm, bọn tại hạ yếu kém thì lão không lo nghĩ cho địa vị của lão nữa. Chứ nếu không thì chúc hộ pháp cũng về tay bọn này được như thường nói chỉ là một ngôi thứ trong Thập Cẩm Thập Thú. Nếu Lâm huynh muốn ngày nào đó chúng ta sẽ so tài với nhau xem tại hạ nói có đúng sự thật hay không?

Lâm Kỳ vụt hỏi:

- Mã Bách Bình đứng về cánh của các người?

o0o